

РЕШЕНИЕ

№ 21834

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2433** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Лазгин Х. М., [дата на раждане], гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 152 от 17.02.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ - СДВР, с която на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „връщане до страната на произход С.“.
Жалбоподателят претендира за незаконосъобразност на заповедта като издадена при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на процесуалните правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Поддържа, че пребивава в страната на легално основание по ЗУБ, а последващо постановено Решение № 11869 от 14.11.2024 г. на председателя на ДАБ не му е връчено редовно. Твърди, че при издаване на акта не е съобразено, че е баща на две малолетни деца – български граждани, за които полага грижи, както и, че се е интегрирал в обществото ни. Претендира се отмяна на заповедта.
Ответникът началник на отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата, чрез юрк. Г.. Подробни съображения излага в писмени бележки от 27.05.2025 г.
СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Установява се от докладна записка рег. № УРИ 5392р-124 от 17.02.2025 г. на началник група 01 „КПЧ-СНМ“ в отдел „Миграция“ – СДВР, че Лазгин Х. М., [дата на раждане], гражданин на С., ЕГН [ЕГН], е с отнет статут на бежанец в Република България въз основа на Решение № 11869 от

14.11.2024 г. на председателя на ДАБ. При извършени справки в информационната база на МВР е установено, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма данни за нова виза, няма нова адресна регистрация, няма регистрирани данни за преминаване през ГКПП, както и данни за подадена последваща молба за закрила по ЗУБ. Направено е предложение за издаване на заповед по 39б, ал.1, вр. чл.39а, ал.1, т.2 от ЗЧРБ.

Издадена е оспорената в настоящето производство Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 152 от 17.02.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ - СДВР, с която на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ на чуждия гражданин е наложена ПАМ „връщане до страната на произход С.“.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Заповедта е връчена на 24.02.2025 г. и оспорена с жалба от 28.02.2025 г. – в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ предвид делегирането на правомощия със Заповед №513з-9426 от 06.12.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил началника на отдел „Миграция“ – СДВР да издава заповеди за налагане на ПАМ по чл.39а, ал.1 ЗЧРБ и по заместване въз основа на Заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г. на директора на СДВР. Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК и чл.12, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вкл. чрез направеното позоваване в нея на докладна записка рег. № УРИ 5392р-124 от 17.02.2025 г. Изложените в акта фактически обстоятелства – влязло в сила решение на председателя на ДАБ за отнемане на статута му на бежанец в Република България съответстват на посоченото правно основание за налагане на ПАМ по чл.41, т.4, вр. чл.39а, ал.1, т.2 от ЗЧРБ.

До лицето е изготвено Съобщение рег. № 513000-7995 от 03.02.2025 г., с което и на основание чл.26, ал.1 от АПК е уведомено за образуването на производство за налагане на ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ във връзка с отнет статут на бежанец в Република България. Със същото съобщение му е предоставен 7-дневен срок за представяне на допълнителни възражения, обяснения и доказателства съгласно чл.34, ал.3 от АПК. Видно от ръкописното отбелязване в него Съобщение рег. № 513000-7995 от 03.02.2025 г. е връчено на чуждия гражданин на 06.02.2025 г. От последния е подадено възражение-молба вх. № 513000-9894 от 10.02.2025 г. Приложено е Решение № 18961 от 06.10.2024 г. по адм.д. № 4313/2024 г. на АССГ, с което е отменено предходно Решение № 4990 от 27.03.2024 г. на председателя на ДАБ за отнемане на предоставения му с Решение № 1320 от 04.03.2015 г. статут на бежанец. Наведени са доводи за семейното положение на чужденеца и интеграцията му в българското общество. При тези данни съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на чл.41, т.4 от ЗЧРБ, според който връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по ЗУБ е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено.

Тук е мястото да се отбележи, че Решение № 11869 от 14.11.2024 г. на председателя на ДАБ, с което е отнет предоставения на жалбоподателят статут на бежанец може да бъде предмет на

контрол в самостоятелно производство, като различен индивидуален административен акт, по отношение на който в настоящето производство не може да бъде осъществен дори инцидентен контрол за законосъобразност, вкл. относно установеното от органа основание за отнемане на статута, свързано с престъпна дейност. От решението се установява, че на сирийския гражданин е предоставен статут на бежанец на 04.03.2025 г., от което следва релевантен по смисъла на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ извод относно продължителността на престоя му в България – десет години, през които чуждият гражданин очевидно е изградил в приемащата държава семейни и икономически връзки. Както се установи в о.с.з. на 02.04.2025 г., същият говори български език, което е указание за интеграцията му в приемащата държава.

Жалбоподателят представя два броя удостоверения за раждане, които, с обвързваща доказателствена сила по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, удостоверяват, че същият е баща на Ш.-Н. Лазгин Х., [дата на раждане], българска гражданка, и на Мирна Лазгин Х., [дата на раждане], гражданка на Сирийската арабска република, като двете деца пребивават в Република България.

Съгласно чл.44, ал.2 от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Съвкупната преценка на установените спрямо Лазгин Х. М. индивидуални обстоятелства (конкретно продължителността на престоя му в България, фактът, че е баща на българска гражданка, както и, че семейството му се намира в България) навеждат съда на извод, че при налагане на процесната ПАМ е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, както и на принципа „забрана за връщане“, което определя материалната незаконосъобразност на оспорената заповед.

Разпоредбата на чл. 5 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директива 2008/115/ЕО или Директива за връщането) въвежда императивно задължение за държавите - членки при прилагането ѝ да спазват принципа на „забрана за връщане“.

Съгласно мотивите на Решение на СЕС от 11 март 2021 г. по Дело С-112/20: На първо място, по отношение на преследваната с член 5 от Директива 2008/115 цел следва да се отбележи, от една страна, че както се потвърждава от съображения 22 и 24 от тази директива, целта на този член е да се гарантира, че в рамките на установената с посочената директива процедура за връщане се спазват редица основни права, сред които основните права на детето, закрепени в член 24 от Хартата. От това следва, че с оглед на преследваната с него цел член 5 не бива да се тълкува стеснително (вж. по аналогия решения от 14 февруари 2019 г., В., С-345/17, EU:C:2019:122, т. 51 и от 26 март 2019 г., SM (Деца, поставени под кафала по алжирското право), С-129/18, EU:C:2019:248, т. 53).

В нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ при съобразяване на индивидуалното положение на чуждия гражданин с наложената ПАМ се засягат непропорционално висшите интереси на две малолетни деца, по отношение на които същият е баща, да живеят и да бъдат възпитавани от двамата си родители.

Съдът намира за релеванто и тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 27 април 2023 г. по дело С-528/11, според което тъй като член 5 от Директива 2008/115 задължава държавите членки надлежно да вземат предвид тези елементи при прилагането на тази директива, посоченият член

5 е достатъчно точен и безусловен, за да се счете, че има директен ефект. Следователно частноправен субект може да се позове на този член, а административните органи и съдилищата на държавите членки могат да го прилагат. Член 5, буква а) от Директива 2008/115 изисква висшият интерес на детето да се взема предвид на всички етапи на производството, т.е. вкл. преди да издаде решение за връщане (Решение на СЕС от 14 януари 2021 г. по Дело С-441/19).

В идентичен смисъл е тълкуването, дадено в Решение от 06.07.2023 г. по дело С-663/21, според което: От член 6, параграф 1 от Директива 2008/115 следва, че след като е установена незаконността на престоя, по отношение на всеки гражданин на трета държава — без да се засягат изключенията, предвидени в параграфи 2—5 от този член, и при стриктно спазване на изискванията по член 5 от тази директива — се издава решение за връщане, което трябва да определи в коя от посочените в член 3, точка 3 от Директива 2008/115 трети държави той трябва да бъде изведен (решение от 22 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Извеждане — Медицински канабис), С-69/21, EU:C:2022:913, т. 53). От друга страна, държава членка не може да пристъпи към извеждане на незаконно пребиваващ гражданин на трета държава по силата на член 8 от Директива 2008/115, без преди това по отношение на този гражданин да е прието решение за връщане при спазване на установените от тази директива материални и процесуални гаранции (решение от 22 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Извеждане — Медицински канабис), С-69/21, EU:C:2022:913, т. 54).

Второ, член 5 от Директива 2008/115, който представлява общо правило, обвързващо държавите членки от момента на прилагането на тази директива, задължава компетентния национален орган да спазва на всички етапи от процедурата за връщане принципа на забраната за връщане, гарантиран като основно право в член 18 от Хартата, във връзка с член 33 от Женевската конвенция, както и в член 19, параграф 2 от Хартата. Това важи по-специално когато този орган възнамерява, след като изслуша заинтересованото лице, да приеме по отношение на него решение за връщане (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Извеждане — Медицински канабис), С-69/21, EU:C:2022:913, т. 55). При това положение член 5 от Директива 2008/115 не допуска спрямо гражданин на трета държава да бъде издадено решение за връщане, когато това решение посочва като държава на местоназначение държава, по отношение на която има сериозни и потвърдени основания да се смята, че в случай на изпълнение на посоченото решение този гражданин ще бъде изложен на реална опасност от отношение, което противоречи на член 18 или на член 19, параграф 2 от Хартата (решение от 22 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Извеждане — Медицински канабис), С-69/21, EU:C:2022:913, т. 56). С оглед на горното на втория въпрос следва да се отговори, че член 5 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска спрямо гражданин на трета държава да се приема решение за връщане, когато е установено, че по силата на принципа на забрана за връщане извеждането на този гражданин към предвидената държава на местоназначение е изключено за неопределен срок.

Според решение на СЕС от 24 февруари 2021 г. по Дело С-673/19: От член 6, параграф 1 от Директива 2008/115 следва, че след като е установен незаконният характер на престоя, за всеки гражданин на трета страна трябва да има решение за връщане, без да се засягат изключенията, предвидени в параграфи 2—5 от посочения член, и при стриктно спазване на изискванията по член 5 от тази директива. Съгласно член 3, точка 3 от Директивата връщането се извършва в страната на произход на този гражданин или в страна на транзитно преминаване или в трета страна, в която посоченият гражданин решава доброволно да се върне и която е готова да го приеме на своя територия. Всъщност във всяко решение за връщане трябва се определи в коя от третите страни, посочени в член 3, точка 3 от Директива 2008/115, трябва да бъде отведен

гражданинът на трета страна, негов адресат (вж. в този смисъл решение от 14 май 2020 г., *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dől-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU и C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, т. 115).

Съобразно легалното определение по чл. 3, т. 3 от Директива 2008/115 "връщане" е процесът на връщане на гражданин на трета страна — при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане — в:

— неговата страна на произход, или

— страна на транзитно преминаване в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености, или — трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет.

В случая, с оспорената заповед е постановено мярката да се изпълни в страната на произход – С.. От Докладна записка рег. № УРИ 5392р-124 от 17.02.2025 г. се установява, че при извършена справка в информационната база на МВР е установено, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма данни за нова виза, за нова адресна регистрация, регистрирани данни за преминаване през ГКПП, както и данни за подадена последваща молба за международна закрила по ЗУБ. Визираната проверка е потвърдила статута му на "незаконно пребиваващ" на територията на Република България, поради което спрямо него може да бъде наложена ПАМ "Връщане" съгласно чл. 41 от ЗЧРБ и чл. 6, §1 от Директива 2008/115/ЕО - държавите-членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия. Формалното изпълнение на предпоставките по националното законодателство обаче не изключва възможността за установяване на нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ при постановяване на процесната ПАМ.

Държавата може да отговаря по чл. 2 от ЕКПЧ за депортиране или екстрадиране на лице в друга държава, когато има съществени основания да се счита, че това ще доведе до реална опасност за живота на лицето поради действия на държавни служители или частни лица, макар че на практика такива случаи обикновено се разглеждат по чл. 3 (стр.257 от "Право на Европейската конвенция за правата на човека, изд. "С.", 2015 г.).

Разпоредбата на чл. 3 от ЕКПЧ урежда абсолютна забрана на изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание - норма, която не може да бъде дерогирана дори по време на война или друго извънредно положение. Замислена като бариера на най-сериозните форми на малтретиране, на практика "прагът" на защита е снижен и обхваща определени форми на третиране със средна степен на тежест и други определени случаи на лошо отношение. Третирането в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ не е разрешено при никакви обстоятелства, дори и заради най-висши мотиви, продиктувани от обществен интерес - напр. борба срещу тероризма или организираната престъпност. Не се допуска и връщане на лице в друга държава, за да се защити националната сигурност на изпращащата държава, когато връщането е свързано с реален риск от малтретиране в приемащата държава в противоречие с чл. 3 от ЕКПЧ. Най-общо, страданието или унижението трябва във всички случаи да надвишава този неизбежен елемент на страдание или унижение, свързани с дадена форма на законно отношение или наказание.

С други думи - независимо, че според националното и съюзното законодателство установяването на незаконен престой е достатъчно основание за издаване на решение на връщане, задължително е дължима преценка дали същото не би довело до нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ или би било незаконосъобразно поради нарушение на принципа на „забрана за връщане" по чл.5 от Директива 2008/115 (решения на СЕС по дела C-69/21 и C-663/21).

Според практиката на ЕКПЧ, за да попадне в обхвата на чл. 3, малтретирането трябва да включва минимална степен на тежест. Прагът е относителен и зависи от всички

обстоятелства по делото, като напр. естеството и контекста на отношението, начина и метода му на изпълнение, продължителността му, физическите или психически последици и в някои случаи - пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. Отношението е унизително, ако предизвиква в жертвата чувство на страх, страдание и малоценност, които могат да го унижат или принизят, като демонстрира липса на зачитане или омаловажаване на човешкото му достойнство, или ако предизвиква чувства на страх, страдание и малоценност, които могат да пречупят психическата и физическа устойчивост на дадено лице. За разлика от нечовешкото отношение, при унизителното отношение акцентът е върху унижението и принизяването, а не върху физическото или психическо страдание, макар да е ясно, че двете понятия се припокриват.

За да представлява нечовешкото отношение противоречие с чл. 3 от ЕКПЧ, малтретирането трябва да е свързано с минимална степен на тежест. То трябва да причинява или действително телесно увреждане, или интензивно физическо или психическо страдание, което трябва да излиза извън неизбежния елемент на страдание в резултат на определена форма на законно отношение или наказание.

Правото на държавата за откаже достъп на чужденец до територията си не е засегнато от Конвенцията. По същия начин, чужденци, допуснати до чужда територия, нямат право по Конвенцията да не бъдат екстрадирани или депортирани. Упражняването на суверенното право на държавата да депортира чужденци не е в нарушение на чл. 3 (стр.283-284 от "Право на Европейската конвенция за правата на човека, изд. "С.", 2015 г.). Екстрадирането и депортирането може да са в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ в определени *изключителни случаи*. В знаковото дело Soering срещу О. кралство Съдът забранява изпращането на лице в друга държава, където то ще е изложено на риск от изтезание или друго забранено малтретиране, т.е. екстрадиращата държава е предприела действия, чиято непосредствена последица е излагане на лице на забранено малтретиране. Предаващата държава не е пряко отговорна за действията на друга държава, а за това, че чрез процедурата по екстрадиране улеснява отричането на правата на жалбоподателя от другата държава и екстрадирането на лицето води до реален риск от нарушаване на някоя разпоредбата на Конвенцията, не само чл. 3.

Отговорността на държавата е *разширена до "опасност"* от нарушение с оглед на сериозността и непоправимостта на страданията, които жалбоподателят твърди, че рискува да претърпи. Подходът неизбежно включва оценка на условията в приемащата държава спрямо стандартите на Конвенцията, независимо дали държавата е страна по Конвенцията, или не. Наличието на действителен риск от малтретиране се преценя според това *какво е знаела, или е трябвало да знае държавата към момента на връщането. Рискът от малтретиране трябва да е действителен, а не просто възможност. Необходимо е да се докаже, че жалбоподателят е в "особен риск", като случаят му разкрива специални отличителни характеристики* (стр.286-287 от "Право на Европейската конвенция за правата на човека, изд. "С.", 2015г.).

Показателно е делото Sufi and Elmi срещу О. кралство, в което ЕСПЧ потвърждава позицията си, че е възможно *общата ситуация на насилие в мястото*, където следва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3, без да е необходимо да се доказва, че то е в "особен риск", но добавя, че това е така "само в най-крайните случаи". За да достигне до извод за нарушение на чл. 3 по това дело Съдът е взел предвид "безразборните бомбандировки и

военни офанзивни, провеждани от всички страни в конфликта, неприемливия брой цивилни жертви, големия брой хора, разселени в града или извън него и непредсказуемия характер на широко разпространения конфликт".

Член 3 разрешава изпращане на лице в определена част от държавата, където то няма да е в риск от малтретиране, макар такъв риск да е налице навсякъде другаде в държавата. Това е отбелязано в решението по дело S. Sheekh срещу Н., според което изложеното предполага изследване дали лицето може да пътува до въпросната област, да получи достъп до нея и да се установи там. Когато това не е изпълнено, връщането му в държавата ще е в нарушение на чл. 3, ако "има реална възможност да бъде преместено или да няма друг избор, освен да отиде в райони на държавата, където съществува реален риск от малтретиране (стр.291 от "Право на Европейската конвенция за правата на човека, изд. "С.", 2015 г.).

В настоящия случай, подобна преценка относно актуалната ситуация в страната на произход на лицето не е извършена от административния орган, видно от мотивите на оспорения акт. По повод на съдебния контрол за законосъобразност на наложената ПАМ тази преценка следва да се осъществи от контролната съдебна инстанция. При нея, решаващият състав на АССГ приема, че евентуално връщане на чуждия гражданин в страната му на произход – С., би било в нарушение на чл.3 от ЕКПЧ.

Според Доклад от 3 април 2025 г. относно ситуацията със закрилата (връщане; уязвими групи и риск от изключване; задържане и бивши задържани; къща, земя и собственост; мини и неексплодирани боеприпаси; защита на цивилни и вътрешно разселени лица) (към март 2025 г.), GPC – Глобален защитен клъстер (Автор) Сирийска арабска република: „Политическият пейзаж на С. се трансформира на 8 декември 2024 г. с падането на предишния режим. В момента е налице ново преходно правителство, *но страната остава разпокъсана сред различни въоръжени участници*: Х. Т. ал-Ш. (HTS) и групи, формирани под шапката на Сирийската национална армия (SNA), сега доминират по-голямата част от запад и север (включително Д., А., Идлиб), докато ръководените от курдите Сирийски демократични сили (SDF) запазват части от североизтока. На юг различни въоръжени групи под отделно „оперативно командване“ упражняват териториален контрол. Други чужди влияния продължават – Русия държи бази на брега, а И. разшири зоните под свой териториален контрол. Въпреки последните споразумения (със SDF и OAGs в Sweida) **сигурността е нестабилна**; различните групи не са напълно обединени и *спорадичните сблъсъци продължават (напр. сблъсъци между SNA и SDF на североизток), докато се появяват нови динамики на конфликти (напр. крайбрежни и централни райони).*

Хуманитарните нужди в С. са зашеметяващи. Приблизително 16,5 милиона души – от които 6,5 милиона са деца – най-високият брой от началото на кризата – се очаква да се нуждаят от някаква форма на помощ през 2025 г. Години на конфликт унищожиха инфраструктурата в цялата страна, оставяйки милиони без подходящи жилища, надеждна вода, електричество и здравеопазване. Над 7,4 милиона сирийци остават вътрешно разселени в страната, като много от тях са разселени многократно, а съседните страни приемат милиони сирийски бежанци. С падането на предишното правителство започнаха завръщания. Според ОСНА 885 000 вътрешно разселени лица са се завърнали в районите си на произход от 27 ноември.

Освен това, според UNHCR, около **300 000 сирийци** от чужбина са се завърнали след 8 декември, като много приемащи държави сега насърчават сирийците да се върнат.

Условията в С. обаче *далеч не са напълно стабилни или благоприятни*, което поражда опасения относно преждевременното завръщане и вторичното разселване. *Нуждите от защита все още са огромни*: сирийците са изправени пред заплахи от конфликти, неексплодирани боеприпаси, спорове, свързани с жилища, земя и собственост, липса на достъп до гражданска документация (включително удостоверения за раждане за деца), принудителен труд, отвлечения, етническо и религиозно насилие, насилие, основано на пола, тежки нарушения на правата на децата и експлоатация, наред с други.

Всеки регион в С. има уникален рисков профил, но ***ниито една част от С. не е изцяло опазена от рисковете за защита в този преходен период***.

На **16 декември 2024 г.** Върховен комисар на ООН за бежанците (автор) (ВКБООН) публикува следната позиция по връщането в Сирийска арабска република, която отменя и заменя Съображенията за международна закрила на ВКБООН от март 2021 г. по отношение на хората, бягащи от Сирийската арабска република:

„Всеки има право да се върне в страната си на произход. ВКБООН има готовност да подкрепи сирийските бежанци, които, след като са напълно информирани за ситуацията в местата им на произход или в алтернативен район на избор, изберат доброволно да се завърнат. С оглед на многото предизвикателства, пред които е изправено населението на С., включително *широкомащабна хуманитарна криза*, продължаващи високи нива на вътрешно разселване и широко разпространено разрушение и щети на домове и критична инфраструктура, обаче, за момента ***ВКБООН не насърчава широкомащабно доброволно репатриране в С.***“

В този момент С. продължава да бъде засегната от атаки и насилие в части от страната; голямо вътрешно разселване; наличие в много части на страната с експлозивни остатъци от войната; опустошена икономика и широкомащабна хуманитарна криза, като над **16 милиона** вече се нуждаят от хуманитарна помощ преди последните събития. Освен това, както беше отбелязано по-горе, С. също претърпя масивни разрушения и щети на домове, критична инфраструктура и земеделски земи. Правата на собственост бяха силно засегнати, като през последното десетилетие бяха регистрирани широко разпространени нарушения на жилищата, земята и собствеността, което доведе до сложни спорове за собственост, чието разрешаване ще отнеме време. На този фон ВКБООН *за момента продължава да призовава държавите да не връщат насилствено сирийски граждани и бивши обичайни жители на С., включително палестинци преди пребиваващи в С., до всяка част на С.*

ВКБООН също така продължава да призовава всички държави да позволят на цивилни, бягащи от С., достъп до техните територии, да гарантират правото да търсят убежище и да осигурят *зачитане на принципа на забрана за връщане по всяко време*.

Въпреки, че рисковете, свързани с преследване от страна на предишното правителство, са престанали, други рискове могат да продължат да съществуват или да станат по-изразени. В светлината на бързо променящата се динамика и развиващата се ситуация в С., ВКБООН понастоящем не е в състояние да предостави подробни насоки на лицата, вземащи решения относно предоставянето на убежище, относно нуждите от международна закрила на гражданите. ВКБООН ще продължи да следи отблизо ситуацията с оглед предоставяне на по-подробни насоки веднага щом обстоятелствата позволят. С оглед на настоящата несигурност на ситуацията в С., HCR призовава държавите, предоставящи убежище, *да спрат издаването на отрицателни решения по молби за международна закрила от сирийски граждани или от лица без гражданство,*

които преди са обичайно пребивавали в С.. Спирането на издаването на отрицателни решения трябва да остане в сила до момента, в който ситуацията в С. се стабилизира и бъде налична надеждна информация относно ситуацията със сигурността и правата на човека, за да се направи пълна оценка на необходимостта от предоставяне на статут на бежанец на отделни кандидати.

ВКБООН не счита, че понастоящем са изпълнени изискванията за прекратяване на статута на бежанец за бенефициери на международна закрила с произход от С.“.

Тази позиция е потвърдена в Препоръки на ВКБООН за 2025 г. към Председателствата на Полша и Д. на Съвета на Европейския съюз (ЕС), според която: „С. е на кръстопът с възможност да поеме по пътя към мира, което би позволило на нейния народ да започне да се завръща у дома. Въпреки това, страната продължава да се изправя пред множество предизвикателства, включително сериозна хуманитарна криза, високи нива на вътрешно разселване и широко разпространени разрушения и увреждания на домове и критична инфраструктура. Според Позицията на ВКБООН относно връщането в С., настоящият момент не е подходящ за налагане на връщане в страната. Нито един гражданин или бивш обичаен жител на С., включително палестинци, които преди са живели там, не трябва да бъде принудително връщан в която и да е част на страната в момента. ВКБООН продължава да призовава всички държави да позволят на цивилни, бягащи от С., достъп до техните територии, да гарантират правото на търсене на убежище и да спазват принципа на забрана за връщане по всяко време. Освен това, ВКБООН призовава държавите, предоставящи убежище, да спрат издаването на отрицателни решения по молби за международна закрила от сирийски граждани или от лица без гражданство, които са били бивши обичайни жители на С., с оглед на променящата се ситуация в страната. ВКБООН моли председателствата да подкрепят тези призови в рамките на ЕС“.

Съобразно информацията относно актуалната ситуация в страната на произход на чуждия гражданин, както и според официалната позиция на Агенцията за бежанците на ООН (ВКБООН), която призовава държавите да не връщат насилствено сирийски граждани **до всяка част на С.**, съдът намира наложената ПАМ за материалноправно незаконосъобразна, поради което е дължима нейната отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса и 200.00 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Лазгин Х. М., [дата на раждане] , гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 152 от 17.02.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ - СДВР, с която на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход С.“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Лазгин Х. М., [дата на раждане] , гражданин на С., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, на основание чл.143, ал.1 от АПК присъдят

сторените в производството разноси в размер на 210.00 (двеста и десет) лв.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с
касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: